

סוכה דירת ארעי קירות קבועים

אבל מעל הראש אין גג,
יש סכך, לא סגור ולא אטום,
שמש חזקה מרגישים בסוכה,
גשם חוזר לסוכה, ועל הכל אורה
של קודש, משהו מיוחד, הבית
עם הקירות המוצקים והגג
האטום, מרגישים בחג, כמשהו
זר רחוק, ובסוכה מן אור כזה
בלתי מובן אבל משהו עמוק
אצלנו מתחבר לאור הזה ולא
רוצה שיפסיק. בלי האור הזה,
היינו אומרים מה זה, עונת מעבר,
חם קר, כן גשם לא גשם מה זה.
אבל האור הזה שכל אחד מרגיש
בליבו בסוכה משנה את הכל,
הטבע נשאר טבע אבל פה יש
משהו יותר חזק שאי אפשר
להסבירו במילים.

כך גם בחיים, אדם מנסה לבנות
לו דירת קבע משהו מוגן עם
קירות וגג שיגנו עליו ויוכל
להסתתר ולהינצל, אבל זו לא
התכלית שלשמה באנו לעולם,
באנו לתקן עולם במלכות שדי,
להפוך את הטבע לאמונה, עד
שיכירו וידעו כל יושבי תבל...
וכיוון שהטבע כל כך חזק והאדם
כל כך חלש ולבדו לא יוכל אף
פעם לפרוץ את השביל לאמונה
פשוטה, השם ברחמיו שולח לו
סיבות שמערערות את כל חייו,
ועכשיו הוא כבר בשטח אחר לא
יציב, לא מוגן, מעורער, זה כמו
שהוציאו אותו מן הבית לא בחג
סוכות לאיזה סוכה רעועה והוא
עומד ומשתומם מה זה שקורה
איתי, והטבע מושך חזק חזק
להשבר, להתפנק, שברו את
הכלים ולא משחקים להרים ידיים
וכו

אבל דווקא במצבים האלו שם
נמצאת הישועה האמיתית, ומהי
הישועה האמיתית, אמונה
פשוטה, זה הכל סיבות מהשם
יתברך, והמציאות של משהו
רעוע, זה מציאות של סוכת החג,
ובתוך הבלבול והכאב, שם נגזר
האור האמיתי האור של האמונה
הפשוטה, זה הכל אני בני היקר,
ריחמתי עליך להוציא אותך
מהטבע החזק שאתה תפוס בו,

בית הבירה י'

מהבית המוגן של הטבע לסוכת
הרחמים, לסוכת החג, ותעמוד
חזק בתפילות ותחנונים, כי פנה
אל תפילת הערער ולא בזה את
תפילתם, לא להישבר רק לקבל
בשמחה, אתה עכשיו יוצא מן
הבית, לאן לסוכת החג המוארת
באור האמונה הפשוטה
להפוך את היצר הרע ליצר טוב.
העולם הזה נקרא עלמא דשיקרא
כי זה עולם הדמיון
בו אני מכבד אצלי כמלך העולם
והופך העולם. לעלמא דשיקרא,
והשם ברחמיו שולח ייסורים
ומחזק אותי. לא להישבר מהם
אלא להמליך אותו
מלך האמת על עולמי,
ממילא העולם נהפך
לעולם של אמונה,
הוא עשה. והוא עושה.
והוא יעשה את כל המעשים,
ואין יחידות כמוהו, **אפס זולתו**,
ונהפך עולם השקר לעולם האמת.
ולא שמחכים להגיע לעולם האמת
כי הוא לא יגיע רק בדרך הזאת
שנותנים את ההכנעה בעולם הזה
ונהפך לעולם האמת
לא תטע לך אשרה כל עץ
אצל מזבח השם אלוקיך
אשר תעשה לך
ושאל הזוהר ובמקום אחר מותר
לטעת אשרה?
רק שלא נהפוך את האשר
לאשרה, את הייסורים של
אהיה אשר אהיה, לאשרה,
להאמין לייצר הרע שהייסורים לא
באים מהבורא,
ואם הם באים מהבורא
זה כבר רחמים ולא ייסורים,
להוציא אותנו משלטון הקליפה
שזה אני בעצמי
לשלטון של בעל הרחמים בורא
עולם,
והאדם נהיה מזבח להשם
יתברך, אשר בו נשרף עולם
הדמיון כליל תקטר,
ונשאר השם לבדו
משה לא מת...
כי מהביטול שלו,
הוא היה כבר האור הגנוז עצמו,
ואנחנו כשנותנים,
נקודה של הכנעה,
שזה להודות שאין לי הכנעה,
כבר מאיר בנו מאורו של משה

בתוך החושך של הגדלות
המדומה

**כשיצא דוד מירושלים לברוך
מפני אבשלום,**

עלה במעלה הר זיתים,
ואז המדרש מספר, ביקש דוד
להשתחוות לעבודה זרה,
וחושי הארכי שפגש מנע אותו
מזה
וכל הסיפור כמו שמופיע שם
במדרשים.
נשאלת השאלה איזה עבודה זרה
היתה שם
ואיך יכול להיות שבזמן מלכותו
של דוד היתה שם עבודה זרה?
על זה ענה רב אשר,
בקש דוד להתייאש..
זאת העבודה הזרה שמקננת אצל
כל אחד מאיתנו קרוב קרוב
והקרוב הגדול ממשיך עד לגאולה
הקרובה בב"א, לא להתייאש!!
וזאת הייתה הנפילה של
המרגלים, שהתייאשו.
לעומת כלב ויהושע, עלו נעלה

ואיך יכולים לתת נקודה של
הכנעה הרי, זה "יהרג ולא יהרוג"
אצלנו רק רחמי הבורא שמייסר
אותנו קצת, או כמו שהיה אומר ר
אשר, דגדג לך ברגל, ומחזק
אותך לא להישבר לנשימה, זה
הפיתחו לי שער כחודה של מחט

בראשית רבה ט ח אמר רב הונא
הנה טוב מאד, זו מדת הטוב,
והנה טוב מאד זו מדת יסורין, וכי
מדת יסורין טובה מאד, אתמהא,
אלא שעל ידיה הבריות באים לחיי
העולם הבא, וכן שלמה אומר ^(משלי י)
ודרך חיים תוכחת מוסר, אמרת
צא וראה איזהו דרך מביאה את
האדם לחיי העולם הבא הוי אומר
זו מדת יסורין ועל פי ההבנה
הפשוטה, מאי חיי העולם,
כשהולכים אחרי הנשמה שהיא
נצחית מתקשרים עם משהו נצחי
וכשנלחמים לא להישבר
מהכאבים לא לפינוק,
לא למסכנות,
לא להפקרות רק לתפילה,
אבא עזור לנו,
רפא אותנו גאל אותנו